

На сесії

Верховної

Ради СРСР

МОСКВА. 23 жовтня в Кремлі продовжила роботу четверта сесія Верховної Ради СРСР десятого скликання. На роздільних засіданнях Ради Союзу і Ради Національностей були завершені розпочаті напередодні дні в питаннях про Державний план економічного і соціального розвитку СРСР на 1981 рік і про хід виконання плану розвитку країни в 1980 році, про Державний бюджет СРСР на 1981 рік і про виконання бюджету за 1979 рік.

Промови, які виступали на сесії, відзначали, що завершальний рік десятиріччя ознаменований новими великими досягненнями в комуністичному будівництві. Це — нове свідчення правильності і життєвості курсу, виробленого XXV з'їздом партії.

Підсумки п'ятиріччя в цілому будуть відбиті на XXVI з'їзді КПРС, але вже тепер ясно, що за цей період радянський народ досяг нових успіхів у реалізації довгочасної економічної стратегії партії. Зріс науково-технічний і економічний потенціал країни, зміцнилась її обороноздатність.

Багато депутатів висловили конкретні пропозиції, спрямовані на поліпшення організаторської роботи в народному господарстві, зміцнення виконавської дисципліни, відповідальності кадрів за доручену справу.

Багато промовців вказували на першорядну необхідність більш раціонально використовувати паливні та інші матеріальні ресурси, усунути непродуктивні витрати і втрати.

Збільшення продукції зернобудівництва і тваринництва, підкреслювали депутати, повинно досягатися в основному за рахунок підвищення врожайності культур, продуктивності худоби і птиці, кращого використання техніки, розвитку меліорації і хімізації, вдосконалення організації праці.

На сесії підкреслювалось важливе значення того факту, що планом на наступний рік намічено далі зростання виробництва і поліпшення якості тракторів, зернозбиральних комбайнів, машин для тваринництва і кормовиробництва, іншої сільськогосподарської техніки. Зростає випуск устаткування, яке дасть можливість випускати значну кількість робітників з важких і трудомістких робіт.

Підсумки життєвого рівня народу, задоволеності його зростаючих потреб сприятиме модернізації галузей, які випускають товари народного споживання.

Промовці схвалювали передбачену планом програму житлового будівництва.

У плані і бюджеті, підкреслювали промовці, які виступали на сесії, яскраво виражена генеральна лінія партії на поліпшення життя радянського народу.

Значне місце депутати приділяли проблемам прискореного розвитку східних районів країни. Неспорозуміння зони РРФСР, питанням економіки всіх союзних республік, шляхам соціальної перебудови села.

Промовці зазначали, що головну увагу місцеві партійні і радянські органи повинні приділяти розв'язанню проблем, вказаних у промові товариша Л. І. Брежнєва на Пленумі ЦК КПРС, який відбувся напередодні сесії.

Депутати пропонували схвалити Державний план і Бюджет країни на перший рік одинадцятиріччя.

О 16 годині відкривлось друге сільне засідання Ра-

ди Союзу і Ради Національностей.

Бурхливими, тривалими онлесками депутати зустріли товаришів Л. І. Брежнєва, Ю. В. Андропова, М. С. Горбачова, В. В. Гришину, А. А. Громико, Д. А. Кунаєва, А. Я. Пельше, М. А. Суслова, М. О. Тихонова, Д. Ф. Устинова, К. У. Черненко, В. В. Шербицького, Г. А. Алієва, П. Н. Демічева, Т. Я. Кисельова, В. В. Кузнецова, Б. М. Пономарьова, Ш. Р. Рашидова, М. С. Соколенцева, Е. А. Шеварднадзе, І. В. Капітонова, В. І. Долгих, М. В. Змигінна, К. В. Русакова.

Із заключним словом виступив заступник Голови Ради Міністрів СРСР, Голова Держплану СРСР депутат М. К. Байбаков.

Депутати одностайно прийняли Закон СРСР про Державний план економічного і соціального розвитку СРСР на 1981 рік і Постанову Верховної Ради СРСР про хід виконання Державного плану економічного і соціального розвитку СРСР у 1980 році.

Після заключного слова міністра фінансів СРСР депутати В. Ф. Гарбузова одностайно було прийнято Закон СРСР про Державний бюджет СРСР на 1981 рік. Державний бюджет затверджено в сумі 298.361.116 тисяч карбованців по доходах і 298.160.308 тисяч карбованців по видатках. Прийнято також постанову про затвердження звіту про виконання бюджету за 1979 рік.

З доповіддю про проект Основ законів Союзу РСР і союзних республік про адміністративні правопорушення виступив голова комісії законодавчих передбачень Ради Національностей І. М. Ярковий.

Після обговорення депутати прийняли Основні закони Союзу РСР і союзних республік про адміністративні правопорушення.

На сесії виступив Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєв. Він оголосив одержаний Центральним Комітетом КПРС лист товариша О. М. Косигіна з проханням увільнити його від обов'язків члена Політбюро ЦК КПРС і Голови Ради Міністрів СРСР за станом здоров'я.

Товариш Л. І. Брежнєв повідомив, що Політбюро ЦК КПРС розглянуло це питання. Центральний Комітет КПРС висловив на обговорення Верховної Ради СРСР пропозицію задовольнити прохання О. М. Косигіна про увільнення його від обов'язків Голови Ради Міністрів СРСР.

Одностайно ЦК КПРС подає на розгляд Верховної Ради СРСР пропозицію про призначення Головою Ради Міністрів СРСР члена Політбюро ЦК КПРС М. О. Тихонова.

Верховна Рада СРСР одностайно прийняла постанову про увільнення тов. О. М. Косигіна від обов'язків Голови Ради Міністрів СРСР на його прохання і про призначення Головою Ради Міністрів СРСР тов. М. О. Тихонова.

Потім на сесії виступив член Політбюро ЦК КПРС, голова Ради Міністрів СРСР депутат М. О. Тихонов.

По доповіді секретаря Президії Верховної Ради СРСР М. П. Георгіадзе сесія затвердила Указ Президії Верховної Ради СРСР. На цьому четверта сесія Верховної Ради СРСР закінчила роботу.

Кіровоградська обласна бібліотека ім. Н. К. Коуського
Інв. №

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий кооператор

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 25 жовтня 1980 року

№ 128 (2856)

Ціна 2 коп.

НА ЧЕСТЬ

З'їзду

ЗНАМ'ЯНКА. Комсомольсько-молодіжна бригада водіїв вантажних автомобілів, яку очолює комуніст Володимир Чубенко, — визнаний лідер соціалістичного змагання. По-ударному працюють усі члени цього колективу й на передз'їздовській трудовій вахті. На честь партійного з'їзду хлопці зобов'язалися виконати сезонне завдання до свого професійного свята — Дня автомобіліста. Слово у них не розходиться в діло.

Валерій Дячко, наприклад, ще на 22 жовтня перевіз із ланів колгоспу Імени Деснянського на цукровий завод 1400 тонн солодких коренів. Майже по тисячі тонн є на рахунку бригадира Володимира Чубенка, комсомольця Миколи Степанова та Миколи Борова. Взагалі добре трудяться всі дев'ять членів бригади. У них попереду — нові досягнення, нові рубежі.

ОСІННЄ ПОЛЕ:
ХРОНІКА
УДАРНИХ БУДНІВ

...А потім — на лани

По-справжньому вболівають за урожай завершального року п'ятиріччя молоді шофери автопарку Новгородківської райсільгосптехніки, вдень і вночі працюючи на вивезенні цукристих. Комсомолец Володимир Худинець, якого ви бачите на знімку, теж вирішив не залишитись осторонь боротьби за врожай.

Удень він працює водієм на обмінному пункті, а після сьомнадцятої години, як закінчиться зміна, виводить свій вантажний автомобіль на лани і до кінця дня ще встигає зробити кілька ходок із солодкими коренями на Долинський цукровий завод.

С. ФЕНЕНКО.
Фото автора.

МОЛОДЬ КІРОВОГРАДСЬКОЇ ГАРЯЧЕ СХВАЛЮЄ РІШЕННЯ

ПЛЕНУМУ ЦК КПРС, ПРОМОВУ НА НЬОМУ

ТОВАРИША Л. І. БРЕЖНЄВА.

Надихаюча промова

Про піднесення матеріального і культурного рівня життя народу Комуністична партія і Радянський уряд пінують повелі. На турбота з кожним роком поглиблюється. Ще одне підтвердження цього — промова товариша Л. І. Брежнєва на останньому Пленумі Центрального Комітету КПРС. Я з великою увагою прочитав її з молодими виробничими, слухачами турбота комсомольської політосвіти. Мені, як і кожному громадянину нашої країни, не можуть не хвилювати слова промови. Думается, що це і є найбільш партійний підхід, коли в основу кладеться турбота про благо народу. Теплі слова, Правильні слова.

Наш завод відповідає діям на рішення XXV з'їзду КПРС, турботу Леоніда Ілліча про серйозне зрушення у виробництві товарів народного споживання. Взяти хоча б такий факт: Раніше наш завод виготовляв продукцію лише для потреб сільськогосподарського виробництва, а в останні роки ліварний, деревообробний, інструментальний та інші цехи розширюють виробництво товарів народного споживання. Відраділи є те, що особлива увага приділяється не лише кількості, а й якості та асортименту цієї продукції.

На найближчому занятті турбота комсомольців деталініше обговорять промову товариша Л. І. Брежнєва, я впевнений, що вона надихне їх на майбутні успіхи в праці та навчанні.

Л. КРИШТОП,
пропагандист туртка комсомольської політосвіти заводу «Червоний зір».

Прагнення одностайне

21 жовтня 1980 року на Пленумі ЦК КПРС із промовою виступив товариш Л. І. Брежнєв. Усі ми ще раз переконались, якого винятково важливого значення надає і яку велику увагу приділяють партія, її Центральний Комітет питанням дальшого розвитку сільського господарства. Справді, на прикладі й нашого господарства ми бачимо, що країна заклала «основи такого сучасного сільського господарства, яке хочемо, можемо і повинні мати, щоб повністю задовольнити потреби народу». Справді, всі ми свідки й того, наскільки поліпшились умови праці на селі, скільки потужної техніки надходить порину, як швидко поліпшується зовнішній вигляд наших сіл.

Разом з тим, добре усвідомлюючи завдання дальшого розвитку сільськогосподарського виробництва, про які йшлося на Пленумі ЦК КПРС, трудівники колгоспу і зокрема юнаки та дівчата, вбачають свій найперший обов'язок у тому, щоб покласти ці завдання в основу своєї діяльності по виконанню і перевиконанню планів п'ятирічного й наступних років. Тож, обговоривши матеріали Пленуму ЦК КПРС на засіданні комітету комсомолу колгоспу, комсомольські активісти провалять інші роз'яснювальну роботу серед молоді, прагнення якої одностайне — якнайшвидше і без втрат упоратися із збиранням урожаю пізніх культур, зробити добрий заділ для врожаю наступного року.

І ГРИГОРОЩУК,
секретар комітету комсомолу колгоспу імені 60-річчя Великого Жовтня Гайворонського району.

Виховуємо зміну

Грандіозні завдання постає перед черговим Пленум Центрального Комітету КПРС на одинадцять п'ятиріччя. Втілюючи їх у життя Комуністична партія, Радянський уряд довіряють і нам, комсомольцям.

Наша вчительська комсомольська організація невелика — всього одинадцять співчленів. Проте участь у здійсненні накреслених партією і народом ми беремо найактивніше. Адже, навчаючи сьогоднішніх учнів, прищеплюючи їм любов до знань і праці, знайомлячи з основами багатьох наук, ми виконуємо майбутню трудову зміну, якій продовжувати справу своїх батьків — будувати комунізм.

Кожний член організації має постійне доручення і виконує його. Вчителі-комсомольці беруть шефство над комсомольськими класами і комітетом комсомолу школи. У наших підшефних часто виникає багато питань, яких вони самі не можуть розв'язати. В такому разі допомога старших їм просто необхідна. Як провести збори чи засідання учком? Як організувати і провести вечір відпочинку, трудовий десант? З такими запитаннями звертаються старшокласники і піонери до нас, своїх дорослих товаришів. І ми завжди з радістю допомагаємо їм.

Т. СОЙКИНА,
секретар учительської комсомольської організації середньої школи № 6 м. Кіровограда.

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

АВАРІЙНА КУЛЬТУРА

Ми вже двічі цього року (в рейдовому матеріалі за 12 червня «Парадокс Мельпомені» та редакційному огляді листів «Фальшиве золоте мовчання») згадували страхітливу, справді аварійну станцію споруду Михайлівського сільського Будинку культури Олександрівського району. Але редакція досі так і не отримала відповіді на ці виступи.

Сьогодні ми друкуємо відкритого листа молоді села Михайлівки на цю ж тему. Може, хоч на нього відгукнуться керівники колгоспу «Дружба» і голова виконкому Михайлівської селищної Ради народних депутатів.

ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ!

Звертається до тебе молоді села Михайлівки Олександрівського району. Хочемо тобі розповісти про наш «Будинок культури». Ще багато років правління колгоспу і селищна Рада народних депутатів обіцяють збудувати нове приміщення. Та, як кажуть, обіцяного 20 років ждуть. Не дивуюся, що ми трохи змінили цю приказку, бо насправді воно так і є.

Наше село в районі, мабуть, найбільше після районного центру, а своє дозвілля молоді ніде проводити. «Будинок культури» вже кілька років в аварійному стані: дивиться фільм, а думаси про те, чи не впаде стеля на голову.

Гуртки художньої самодільності тут не працюють, бо навіть директора немає в нашому культурному закладі. Влітку вчора для молоді влаштували біля «Будинку культури». Тепер же й апаратуру для естрадного ансамблю забрали в район.

Шановна редакціє, зроби висновок: чи буде в такому селі залишатися молоді?

Якщо ви, товариші, не впевнені в достовірності цього листа, просимо приїхати і подивитися, скільки молоді в «Будинку культури», а скільки в кафе проводить години свого дозвілля. Чому в кафе? Та тому, що в нашому селі більше нема куди піти.

Що нам робити? (Під листом — 45 підписів).

ЗАОЧНА СТУДІЯ «СІВАЧА»

МАЙСТЕРНІСТЬ—ВІД ПРАЦІ

Десять молодих авторів з різних сіл і міст області прислали до редакції свої твори. Зараз ці вірші переїжджають до редакції. Це географія, а біографія юних. Іхній потяг до поезії. Один обмежується лише підписом, прізвиськом, другим, розповідає про себе: працюю, вчуся, пишу до вас уперше. Третій ділиться роздумами про своє розуміння тасмачів поетичного світу. Але тепер головними стають інші слова: ті, що, підкоряючись закономірностям ритму, оснащені, як корабель вітрилами, дзвінкими римами, складаються у віршовані рядки: своє справжнє обличчя перед доброзичливим, але вимогливим читачем.

І з ними же зустрінемося читач у цієї своєрідної поетичної добірці. Передусім з людьми не байдужими.

Світловодець В. Кузьменко ставить одне за одним, в одному ряду баладу про мужність, героїзм радянських військовополонених і свої безпосередні враження від сучасної армійської служби; В. Костякін з Олександрії поєднує барвисті замальовки з публіцистичним зверненням до своїх ровесників; кіровоградський студент В. Баталов зближує осінні медитації з роздумами про призначення людини. Такі поєднання, зближення, зіставлення, на мій погляд, є досить органічними, тому що вони — з громадянської позиції автора.

Шлях до узагальнення пролягає через несправні ри-

КОР.: Юрію Івановичу, в чому полягає специфіка роботи працівників вашого підприємства?

ПОМПА: В тому, що вони працюють цілодобово, без вихідних і святкових днів. Обслуговують понад 25 тисяч телефонних абонентів. Тобто вдень і вночі стараються налагодити терміновий зв'язок між діловими людьми, рідними, близькими і знайомими.

КОР.: Як ж причина багатьох непорозумінь?

ПОМПА: На жаль, не одна. Скажімо, наша АТС-2 знаходиться в приміщенні колишньої... пожежної казарми. Зал цей зовсім не пристосований для нашого складного і величезного обладнання, на яке впливають санітарний стан, температура і т. д. Від перегріву (тут ми не можемо фізично встановити кондиціонерів) псується контакти. І тоді телефонні апарати починають «плутати» своїх адресатів.

Та й працювати тут нелегко. Шум, якого ми теж не можемо усунути, тіснота і задих.

Потім — у нас в арсеналі обладнання, яке давно вже морально застаріло. До речі, запасних частин до нього не випускає вже жоден завод нашої країни.

КОР.: Чому ж ви нового не придбаєте?

ПОМПА: Нове буде замовлено в новому приміщенні семиповислової АТС-2/4, яка мала стати до ладу в 1977 році. Між іншим, вона дала б ще 20 тисяч абонентських номерів, яких так не вистачає кіровоградцям і яких вони чекають не один рік.

КОР.: Хто ж буде АТС-2/4?

ПОМПА: Будівельники тресту «Кіровоградмаштакбуд». І, слово честі, сьогодні половину нарікань на погане телефонне обслуговування наших абонентів можна

сміливо переадресувати на них. Щоправда, будівельники нас запевняють, що ось-ось (уже закінчують внутрішні роботи) АТС-2/4 буде пущено в дію.

КОР.: З будівельниками трохи дивні у вас відносини.

ПОМПА: А чому дивуватися? Іноді, риючи канау під теплотрасу чи газ, не ставлячи нас до відома, будівельники псують телефонний кабель. А він до того ж теж уже пенсійного віку. Його й без цього нам доводиться «латати» мало не щодня. Заїдси — знову ж таки телефони дзвонять не ті, що треба, і не на ту

адресу. Звичайно, ближчим часом кабелі ми будемо замінити новими...

КОР.: Юрію Івановичу, скільки телефонів-автоматів сьогодні діє в нашому місті?

ПОМПА: 413. Щоправда, діють не всі. І, як це не прикро, не працюють нормальні найнеобхідніші, які знаходяться у віддалених районах міста Балки, Кушцірки, де-кіровоградці мешкають у власних будинках, процент телефонізації яких надто низький.

І саме тут хулігани роблять свою чорну справу, незважаючи ні на які перестороги. Нещодавно лише

за три дні в будках телефонів-автоматів було зрізано п'ятдесят слухових трубок. А вони ж дефіцитні. І замінити їх відразу не так просто.

Я вже не кажу про розбите скло в цих будках. Воно сиплеться кожного дня зливою по всьому Кіровограду, де тільки встановлено наші телефони-автомати. Думаю, що працівники міліції, народні дружинники і члени комсомольських оперативних загонів тут іще не сказали свого вагомого й рішучого слова. А від нього вже давно час перейти й до рішучих дій.

КОР.: Отже, і скарги читачів, і скарги працівників АТС цілком справедливі. Як же їх розв'язати?

ПОМПА: Спільними зусиллями. Для цього є всі умови і всі можливості. Потрібно тільки одне: розуміти і допомагати одне одному.

І чим скоріше ми це урядомимо, тим краще буде як для нас, працівників міської телеграфно-телефонної станції, так і для наших абонентів.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

ЙШЛА ДІВІЗІЯ ВПЕРЕД

Книгу «Народжена на землях запорізьких», яка нещодавно побачила світ у видавництві політичної літератури України, написав колишній командир 226-ї стрілецької (пізніше 95-ї гвардійської) дивізії генерал-майор у відставці Андрій Іванович Олейников. Дивізія брала участь в обороні Полтави, Харкова, Сталінграда, в битві на Курській дузі, визволяла міста України, форсувала Дніпро, Південний Буг, Дністер, з боями пройшла Румунію, Польщу, Чехословаччину, визвольний похід завершила біля Дрездена.

З особливим хвилюванням читаються рядки, де йдеться про бої за визволення Олександрії, Знам'янки, Кіровограда, Новоукраїнки. Після запеклих боїв за Знам'янку та Олександрію дивізію, що вже іменувалася «Полтавською», нагородили орденом Червоного Прапора, після битви за Новоукраїнку — орденом Богдана Хмельницького. Згодом до цих нагород додалися орден Леніна — за визволення польських земель, та орден Суворова — за взяття Дрездена. Восьми війнам дивізії присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Книга «Народжена на землях запорізьких» — друга, доповнене видання. Це — повість про відвагу воїнів 95-ї гвардійської стрілецької дивізії. Протягом війни їм доводилося вести бої з танковою дивізією СС «Мертва голова», з такими хваленими ворожими з'єднаннями, як «Вікінг», «Велика Німеччина», «Охорона фюрера». Але ні разу воїни-гвардійці не залишили поля бою переможеними. Зазначимо, що близько 15 тисяч офіцерів і солдатів дивізії удостоєні урядових нагород.

Цікаву в корисну книгу написав генерал-майор у відставці, почесний громадянин Новоукраїнки, майданського села Ташлика і чеського міста Бєліна А. І. Олейников.

О. РЯБОШАПКА, краснавець.

м. Знам'янка.

З початку року редакція отримала 6140 листів.

листи

ТІК-ТІК-ТАК... ТА НЕ ТАК

...Так от, тікав-таків мій будинок «Слава», поки не зіпсувався. Взяв я його й поїхав у майстерню, що знаходиться в акційній споруді з красномовною назвою «Ремпобуттехніка». Там подивилися майстри на годинник і ввічливо сказали: «Налагодимо. Приходьте через десять днів, буде ваша «Слава» тікати-такати на славу».

Прийшов, але «обрадували» мене тим, що «Слава» ще не відремонтували. Порадили прийти через три дні.

Прийшов. Знову порадили прийти через тиждень. Знову прийшов і знову та сама пісня. Невесела й вельми неприємна. Вільше того, подібний «жарт» у «Ремпобуттехніці» розігрують не тільки зі мною. І не вперше.

м. Кіровоград.

В. ОСТРОВЕРХОВ.

Я бегу босиком
Снагов простор молодий
і безбренний.
Нинішню не отнять,
Каж родителський дом,
Голос Родины, гордий
і ніжний».
(Л. БАРАНЮК).

«Як одинокою береза,
Приходить к памятнику
маті».

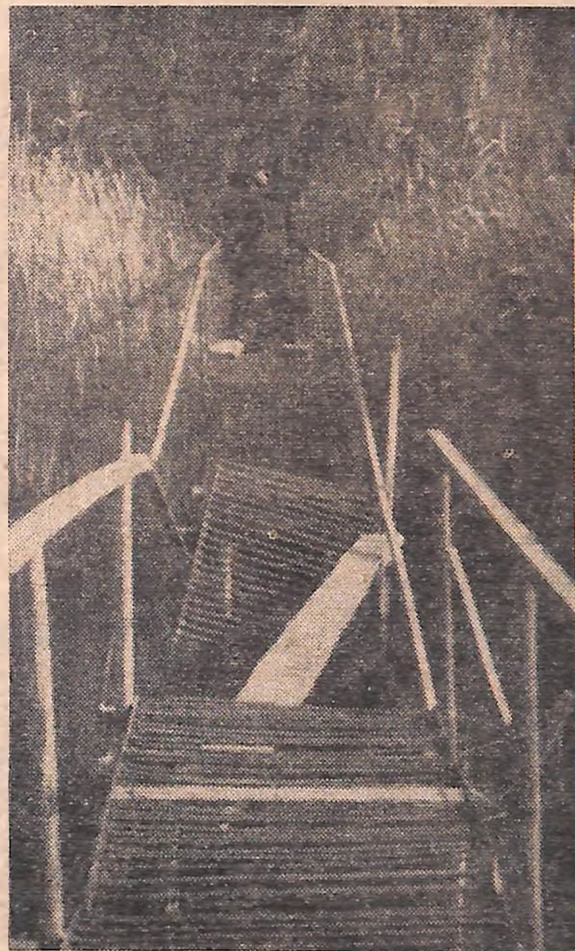
(А. КОВАЛЕНКО).

Навіть присіплює око побачити у цих прикладах простоту і невимушеність висловлювання, влучність епітета, образ, який іде від самого життя. Значить, і справді є у творчому доробку молодих авторів ясні чіткі орієнтири. Справа лише за тим, щоб точніше визначити своє ставлення до них.

Звичайно, важко відповісти однозначно В. Сизьку на його запитання: писати чи не писати вірші? Це внутрішня потреба, пошук серця, якщо не лякати високими сльозами. Але тим, хто вже вирішив для себе цю проблему, хоч нагадати, що поезія народжується, як вольтова дуга, від з'єднання таланту і праці, праці великої і самовідданої, праці не одного дня. Бо майстерність, як написала в листі до редакції дев'ятикласниця Новомиргородської середньої школи № 1 Люда Баранюк, «приходить не відразу».

В. ЦИПІН,

член обласного літературного об'єднання.

ФОТОЗВИНУВАННЯ

СПРОБУЙ ПЕРЕЙТИ

Раніше тут, на цій кладці в Петровому, раннього ранку можна було зустріти рибалок, а ввечері — закоханих, що милувалися мальовничими берегами Інгульця. Тепер нею ходять лише ті, яким після сорокаградусної «море по коліна».

А що робити нормальним людям? Особливо старикам та малечі?

С. АНДРУСЕНКО,

член районного штабу «КП».

Фото автора.

снт. Петрове.

ЦІ ГОДИНИ, починаючи з п'ятої вечора, коли він позертався з роботи, і до світанку, коли, зрештою, забувався у хмільному сні, Вальфрід Майер вважав найкращими з проведених у Кіровограді. Ці години він вважав особистим життям. Він присвячував їх собі.

Гозірий, принадно-галантний, ерудований — таким він подобався в цей час Світлані (Люді, Валі, Олені, Тетяні, Ларисі...). А підпоївши дівчиць, обводив їх «навколо пальця» якоюсь дурницею, якимось дріб'язком з дівочого туалету: лак для нігтів, помада, колготки. Інколи він був більш оригінальний, додаючи до цього брикет шоколаду або «елбон» з машиною, або паперові салфетки до столу. Особливим знаком уваги були подаровані джинси...

Що ж, настав час поговорити і про іншого Майєра, про його незрозумілу нашої моралі еклектичну поведінку. Використаємо для цього відомі факти його вчинків.

...Починаючи свій вечір, своє «особисте життя» в ресторані і закінчуючи на приватній квартирі (або напизак, про що ми говоримо, маючи беззаперечні докази), Вальфрід Майєр приходив у готель, як завжди, даючи за північ. На нього байдуже було дивитися: Фреді за вечір випивав 4—5 пляшок вина. Для випивок йому потрібні були напарники. І вони були. Іншим разом він привозив із собою милозвучну, але напевно дурне дівча, аперто намагаючись провезти його у свій номер.

(Для довідки: вхід гостей до мешканців готелю відкритий з 9.00 по 23.00). І тут починалися прикраси, після яких обслуговуючому персоналові доводилося писати заяву на ім'я директора чи просто йти до нього із словами образи.

«Майєр не тільки ображає нас сульгарними словами, цинічними вчинками. Він ще бруд на нашу країну, порушує спокій мешканців готелю. Майєр принижує нашу гідність, збирає в номері непристойні збіговиська...»

Ось така, в зібраному вигляді суть цих заяв.

Але, як ви пам'ятаєте, перебування в Кіровограді Майєра було для нього не суцільним «особистим життям». Уранці він прокидався, сідав і йшов до автобуса, що підвозив його аж до цеху. «Стрункий, підтягнутий, елегантний, яким інколи ми бачили його, Майєр дедалі частіше з'являвся на роботу іншим — потріпаним хмільними ночами, — скажуть у відділі зовнішніх економічних зв'язків. — До обіду він нудився. По тому ще дві-три години — і службовий автобус віз пана Майєра до готелю...»

Ось такий західнонімецький «донжуан» з'явився нинішнього літа в нашому місті, перетворюючи номер готелю в сучасний сераль і продемонструвавши на собі досліди буржуазної моралі.

(Закінчення. Початок у № 127).

АЛЕ ДОСЛІДИ є дослідженнями. І з одним «підслідним кроликом» — Світланою Короткою — читач уже знайомий. Час називати й інших.

Зі своїми опонентами Вірою Бевз, Людмилою Донченко, Ларисою Солдатовою (три подруги) довелось довго шукати зустрічі... Але якось вони прийшли «на побачення» одразу втроях. Дівчата готувалися до зустрічі і вже знали, що скажуть корес-

та Хаттона (спеціаліст з США) вони були не вперше. Про це знають і пам'ятають працівники готелю: вхід гостей тут — лише за перепустками. Але чому події тієї ночі розцінюються як грубе порушення не тільки моральних норм поведінки дівчат, а і як порушення громадського порядку? «...Карапалова і Притуляк голосно лаялися вульгарними словами. На зауваження не реагували, а почали грубіянити й ла-

Гадаю, це саме той випадок, коли кажуть, що коментарі зайві.

Та чи займає розмова на цю, «особисту» тему? Розмова, до якої, побіжно зазначимо, ми звертаємося конче рідко. А шкода. Варто було б говорити про це більше. І не тільки в колі сім'ї, а й у школі.

Тож, аби хоч якимось чином допомогти педагогам, переступимо шкільний поріг.

Особисте життя

НА ТЕМИ МОРАЛІ

понтентів. (Тут варто внести одне уточнення: не кожна з них, як і не кожна, про кого ще піде мова, була у близьких стосунках саме з Вальфрідом Майєром, але практично кожна була знайома з ним).

Їхня відповідь була «запрограмованою» та «узгодженою» на власній раді.

— Мета ваших зустрічей?

Солдатова: А що ви порадице в мої 28 років? У місті — одні жєнатики. Але вам не зрозуміти — ВІН, може, єдина людина, у кого в останнім часом закохалася. Жінка є жінка... І сорочки доводилося прати...

— Ви ніколи не цікавилися його сім'єю?

Бевз: Ну, чому ж? Я знала, що ВІН живе з матір'ю, у нього є кохана, якісь 23 роки.

— Вам не шкода тієї дівчини?

Бевз: Я не думала про це...

— Якщо це й справді кохання, то чи розраховували ви на вірність йому?

Донченко: Ні. Фред — чоловік, який не любить сталості. І не раз бачила його з іншими дівчатами — в ресторанах міста.

Хто вони, мої співбесідники? Робітниця заводів друкарських машин і швейної фабрики «Україна». Або, за їхніми словами, люди, у яких «не склалися життя» — у двох розпалися сім'ї й лишилися на самоті малолітні діти, одна нудуге серед «женатиків»...

І майже ніяких «дорослих» проблем у іншій трійці — Людмили Притуляк, Тетяни Карапалової та Ірини Бондар. Перші дві з них (до речі, студентки першого курсу: Притуляк — педінституту, Карапалова — машинобудівного технікуму) не вважають за проблему своєї поведінки й такий ось інцидент, що стався з ними вночі 23 липня.

...Будучи в нетверезому стані, вони зішли після півночі у фойє готелю «Київ». У добродія Кенне-

тис нецензурними словами. Це тривало доти, поки не підійшла міліція...

Ні, того вечора вони все-таки не потрапили до райвідділу. (А дивно!)

(В дужках зазначимо, що такий міраж імпорного вдоволення переслідує, зокрема, Т. Карапалову ще із «зеленої» юності. Автор має у своєму розпорядженні і такий ось, наприклад, факт: два роки тому в Черкасах (!) у готелі «Жовтневий» Карапалову було видворено серед ночі з номера якогось громадянина Японії).

(Для довідки: за порушення правил проживання в СРСР із заводу транзисторних гідроагрегатів було достроково відомандировано Кеннета Хаттона (спеціаліст з США) перед від'їздом він — навісміс — виявився в ладу електричної друкарської машини, яку довелось налагоджувати протягом двох тижнів, а в його номера в готелі зникла кодра...)

Ну, а Ірина Бондар і її домашні пояснили, що після закінчення строку виправних робіт деадльтрична Ірина «приходить на підпитку вже не так часто», що навіть «найкращі» її подруги — Притуляк і Карапалова — стали набридати менше. І сама Ірина поїхала на роботу. Тільки не змогли згадати — куди.

А мені дуже не хотілося б, аби Ірина продовжувала писати свій щоденник. Що за щоденник? Щоденник, який веде Бондар разом зі своєю колишньою «подругою», не соромлячись при цьому одна одній. Переказати його зміст важко — це була б вульгарна розповідь. Тож не будемо цитувати рядків із щоденника. Але, щоб читач міг, як кажуть, ближче розглядіти сестро Ірини Бондар (та й далеко не її одній), скажемо лиш:

у щоденнику є прізвисько іноземця, з якими у авторки, за її словами, була «свободна любов»; у таблиці успішності колишньої дев'ятикласниці Ірини Бондар поміж суцільних трійок, а також двійок з математики й поведінки — одна-однієнька четвірка (річна й у трьох четвертях) з... іноземної мови.

ЦЕ ВЖЕ потім, коли автор збирався від'їжджати з села Добрянки, Світлана Іванівна Неделко, вчителька місцевої школи, обережно оцінила свою поведінку там, у готелі «Київ»: «Нерви за шість років заміжжя постріпані — тому й грубіянила, тому й проводила час, як хотіла». Отак, там, у Кіровограді, куди вона приїжджала на сесію, будучи студенткою-заочницею, трапилася зовсім не «романтична історія», хоч і менш огидна за ті, що моталися клубком навколо Майєра в той самий час. Неделкова цього просто не знала. І, вже повернувшись додому, вона ще напише йому зворушливого листа «на одну сторінку», вкладає його в конверт, підпише червоним фломастером і надішле своїй колишній викладачці в інституті Галині Петрівні Підпригорі. І ще напише маленьку записочку — вже для Галини Петрівни: «Передайте цей конверт людині...»

Оця маленька історія молодого вчителя, взятая з великої історії Майєра, примушує замислитися над роллю, яку відіграла в ній колишній викладач психології Г. П. Підпригора. Не будемо уточнювати, коли й за яких обставин і хто кого з них познайомив з Майєром. Суть не в цьому. А в тім, що «коли Світлані чоловік приїздив, я зрозуміла: Неделкова не прагматично поводиться». Це сказала Галина Петрівна, педагог із життєвим досвідом. А отже, поставила собі оцінку за роль посередника.

Додамо: Підпригора думала про це й тоді, коли ще не було Майєра (були інші). І Неделкова ще не раз зупинятиметься на її квартирі, ще не раз привозитиме із собою вдячні гостинці й не раз скористається послугою свого викладача у зв'язках з Майєром.

Що ж, користуючись термінологією соціальної психології, термінологією, яка так добре повинна бути знайома педагогам (і зокрема Г. П. Підпригорі)

рі), підіб'ємо, зрештою, підсумки цієї виняткової історії.

Хто вони, її герої? Згідно із соціальною психологією, виходить така от класифікація цих героїв, така от класифікація їхнього статусу, визначеного зігряними ролями в цій історії. «Погані матері», «погані жінки» (Бевз, Донченко, Солдатова);

«Дівчата легкої поведінки» (Бондар, Карапалова); «Діти аморальної поведінки» (Притуляк); «Погана дружина» (Неделкова);

«Поганий педагог» (Підпригора).

(Правильно, Галино Петрівно!)

Переглядаю свій блокнот і бачу, що список можна продовжити...

І ВСЕ Ж, незважаючи на, здавалося б, зрозумілі всім поняття і глумлення, більшість з «удостоєних» газетної публікації прикривалася почуттями... Але й тут не все гаразд. Перед від'їздом Вальфрід Майєр цинічно заявив: «Таких, з «почуттями», у мене був повен комплект». І тут же охоче пояснив: «Яка там любов!... Тільки у нас такі жінки коштують добрих грошей, а тут варту було поманити їх цигаркою чи ще якимось дріб'язком...»

Що там іще? Або, якщо говорити предметніше, у що це виливається?

Самі ж панове західнонімецькі спеціалісти признаються: «Нам хотілося б познайомитися з хорошими дівчатами, справжніми. А ці, наші знайомі... нехороші». Інший хтось із них не посоромився і через жінку-перекладача пояснити, посміхаючись: «Тимчасові жінки». (Якщо бажать ті, про кого це говорилось, повторимо вираз, подібний транскрипцією до німецького звучання: «спровізорні (provisorisch — нім.) жінки». Як подібастесь... Тільки суть від цього не зміниться).

У що це виливається, коли, в пошуках провізорного вдоволення, в номер готелю ходять дівчиці, які вже покуштували ліків венеричного диспансеру (серед названих є такі)?

Хіба важко здогадатися... У що це виливається, коли в «іноземному акціоні» Світлана Мережніа (бармен ресторану «Відпочинок») вчиняє хмільну бійку з подругою? В те, що народний суд Ленінського району засудив новорівисту до семиденного арешту за хуліганство. (Дивно, однак, як цій Мережній удавалось непоміченою на кілька днів зникати в невідомому для батьків та адміністрації напрямі?)

У що це виливається, коли, осмілюючись після «Шампанського», до іноземця підходять такі от «нехороші дівчата» і мосять продати якусь річ? Наприклад, звичайнісінький мікрокалькулятор. Навіть ось у що.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Дякуючи працівникам відділу зовнішніх економічних зв'язків заводу транзисторних гідроагрегатів, відділу віз і реєстрації УВС, міського відділу внутрішніх справ, Ленінського та Кіровського РВВС, готелю «Київ», а також усім громадянам, хто активно допомагав газеті у підготовці цього матеріалу, ми хочемо, щоб висновки для героїв цієї виняткової історії зробили наші читачі.

З ПОЯСНЮВАЛЬНОЇ ЗАПИСКИ ТОКАРЯ-РОЗТОЧУВАЛЬНИКА О. О. РЯБОНЬКА:

«...Я, Рябонько О. О., виготовив ніж іноземному спеціалістові на його прохання. Він мені набір інструментів — я йому ніж, який виготовив дома. Ніж виготовив у сувенірному варіанті, з гравіюванням на лезі... Другий ніж подарував Фреді (Майєру. — В. С.). Формою ножа однаковий, але з різним гравіюванням. Заготовки — не ржавіючу сталь — брав на заводі друкарських машин.

Про нездоланність виготовлення ножа, тобто холодної зброї, я знав. Знав і про те, що це карається законом. Але правильним висновком не зробив...»

Треба спитати й про телефонні дзвінки. Саме завдяки їм здійснювались торгівельні махінації і починалися «любовні» похоти Майєра. Йому дзвонили з квартирних телефонів і вже знайомі вам Карапалова, Підпригора, дзвонили також В. Г. Войтович, Р. Г. Шевченко. В інший номер телефонувала з дому Солдатова. Телефонний дзвін, може, не вгаває й сьогодні...

ОЛИ МОЛОДА людина

оцінює різноманітні вчинки і дії людей, вона часто користується при цьому поняттям добра і зла. В нашій історії зло — у вчинках дівочих осіб. Зло, яке вони намагаються прикрити оболонкою особистого життя. Зло, яке, до того ж (говоримо не безпідставно), започатувалося задовго до описуваних тут подій. Зло, породжене на дні нашого суспільства, є таким же убогим, як сама «філософія» такого ось «особистого життя». Поведінка цих людей несумісна з принципами нашої моралі. А ось ця прикра легковажність стає реальним прикладом для ворожого глумлення нашої дійсності.

Сучасні буржуазні ідеологи старанно втраховують досвід власних поразок у боротьбі з соціалістичною ідеологією. Щодень вони змушені хапатися бодай за соломину, аби очорнити нашу радянську дійсність. Це добре зрозуміло нам, радянським людям, як зрозуміло й комсомольцям кооперативного технікуму, котрі на своїх зборах виключили з рядів ВЛКСМ Світлану Коротку...

ІЛКА днів тому, йдучи поз готель «Київ», я зайшов туди. Перший, з ким зустрівся, був знайомий мені швейцар — Прокіп Степанович, добряк і взагалі цікава людина.

— Як справи? — поцікавився я.

— Що тобі, синку, скажати? — у свою чергу спитав він мене, знаючи, що хочу почути. — Який день сьогодні?

— Четвер.

...Три дні тому, на попередній зміні, Прокіп Степанович, як і належить, зачинив двері перед двома дівчатами, що, нападпитку, далеко за північ хотіли зайти в номер іноземця...

В. СТУПАК, спеціор «Молодого комунара».

Тісні дружині відносини підтримують комсомольці Кіровоградського ремонтно-механічного заводу Укрремтесту із учнями четвертої міської десятирічки. Тому на шкільній всесоюзній радіолінійці в числі почесних гостей були й молоді виробничники, члени комсомольського педагогічного загону підприємства.

На знімку зліворуч — Сергій ОХВАТЕНКО, Віктор ТКАЧОВ, Сергій КОЛЯСЕНКО, Людмила ДЕМЕНКО: праворуч — перед учнями виступає командир загону Сергій ОХВАТЕНКО. Фото П. Уманського.

ПРИРОДА І ТИ

ВЕЛОСПОРТ

ПРИКРАСА МІСТА НА ВАШЕ ПРОХАННЯ

До редакції надійшов лист від учня 9-го класу Красносельської середньої школи Олександрівського району Анатолія Колодова. Він пише:

Якось довелося мені бути в Кіровограді. Одного ранку я ходив площею С. М. Кірова і милувався деревами, які там ростуть. Дуже вони видалися мені симпатичними. Хотів довідатися у перехожих, як вони називаються, але ніхто не знає. Шановна редакціє, якщо є така можливість, розкажи про ці тендітні рослинки.

Відповісти на лист Анатолія ми попросили Кіровоградське міське відділення Товариства охорони природи.

Посажено ці дерева після війни, а називаються вони — катальпи.

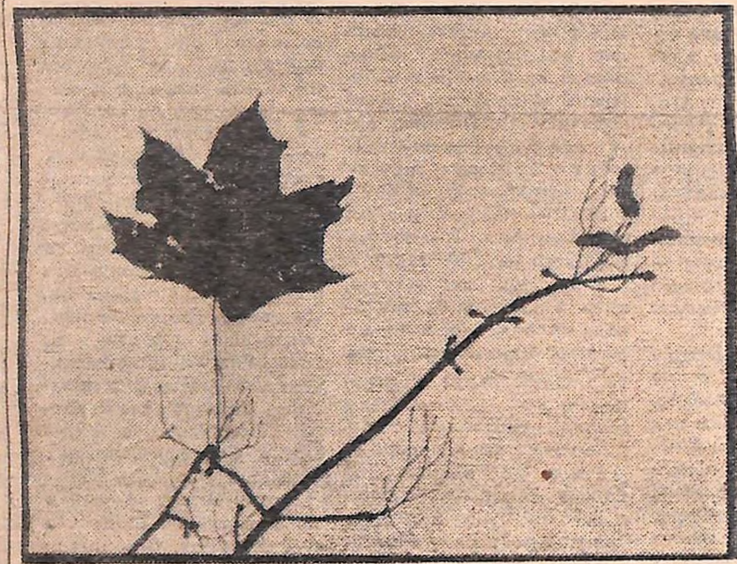
Катальпи належать до родини бігнонієвих. Розмножуються насінням та черешками, після зрубування утворюють порість. У молодому віці дуже чутливі до низьких температур. Їхня батьківщина — Північна Америка, там вони на родючих ґрунтах річкових долин досягають 35—40 метрів у висоту. В Північній Америці і Східній Азії відомо близько десяти видів катальп, у Радянському Союзі випробувано лише чотири види. Але найбільш поширеними у нас є катальпи красива та бігнонієва.

Це велике дерево, яке має широке красиве листя, схоже на серце. Величина листя досягає в діаметрі 20—30 сантиметрів. Цвіте дерево кремово-білими квітами. Суцвіття являють собою великі китиці, або, краще сказати, волоття. Насіння досягає в довжину (до сорока сантиметрів) стручкподібних коробочках. Рослина дуже любить сонце. Спільняє дерево швидко висихає і стає надто твердим. Культивується до широти Києва, а також у Закарпатті. Далеко на північ від України росте у вигляді пуца.

Найголовніше у катальп — їхня краса. Розлогий стовбур дерева з його великим листям утворює в спекні пору року хороший затінок. Катальпа милує око своїм урочистим виглядом і ніби запрошує людей відпочити в холодку, який вона гостинно приготувала для перехожих.

У Кіровограді катальпи ростуть не тільки на площі С. М. Кірова. Вони прикрашають парк імені В. І. Леніна, інші парки і сквери, вулиці. Якщо проходите поруч — зупиніться, помилуйтеся фігурою катальп. Ці дерева — справді особливі і не можна не зазирнути на їхню красу.

Останнє
листячко

Фото
М. ХОРЕН-
ЖЕНКА.

ЗНАЙОМТЕСЬ:

КІЛЬЧАСТА ГОРЛИЦЯ

У скверах, парках, просто з дерев біля наших будинків часто, особливо вранці, лунає: «у-ху-ху-у-у» або «ку-ку-у-у-у». Ми вже знаємо — це горлиця. Звіки, що інколи навіть і не помічаємо. А тому і неважко, що цього птаха досі дає у нас не було. Свого часу його поява в Ужгороді була сенсацією. 36 років тому у цьому місті було виявлено гніздування горлиці. Досі так далеко на сході птах не зустрічається.

Через три роки горлиця вже мешкала у Мукачевому, у Чопі, а ще через рік її зустріли у Хусті, пізніше її повсюдно бачили у Львові, Луцьку.

1955 року її вперше побачили у Києві, місті років опісля — у Чернівці, ще

через п'ять у Сумах. Ще пізніше — на Кіровоградщині. Свою назву птах дістав через своєрідне чорне, облямоване білим, кільце на шні. Кільчаста горлиця — особливий птах, живе виключно у населених пунктах. Характерний, павдений вище, спів горлиці найчастіше лунає навесні, коли птах токує. То самці пісню, а також рухами і польотом вказують на своє місцезнаходження. Цікаво, що поспівавши, самець, злітає майже вертикально вгору на 10—15 метрів, після чого знову сідає на те ж місце, звідки злетів. Потім знову сідає, співає, злітає...

Своє житло горлиця зводить на деревах, будівлях телеграфних стовпів, трамвайних рампам. Потреба ляється, що і на стрілах під-

вонних кранів.

Пари у горлиць постійні, і протягом літа вони трічі вводять пташенят. Як правило, двоє яєць білого кольору птахи насиджують протягом чотирнадцяти днів. Вириті жовтуватим пухом зовсім сліпі пташенята прозрівають через 5 днів, а ще через 25 — добре літають.

Кільчасті горлиці тяжко доводиться вимкнути під час великих морозів. Трапляється, у птахів відмерзають палиці. У холодні літні птахи тримаються поблизу зернохосів, елеваторів. Вживає кільчаста горлиця насіння культурних рослин та ще бур'янів. А от хліба не їсть. Про це слід пам'ятати, коли холодною зимою впадає потреба підгодувати горлицю.

ПОВІВ

ФЕДІР ЯРОЩУК

Чемпіонат УРСР і першість серед юніорів та юніоків 1962—1965 років народження з велосипедного кросу відбулися в Бахчисарай. В цих змаганнях узяли участь і кіровоградці.

Владимир знайшовся виступи наших земляків на кримських трасах. Учень машинобудівного технікуму, кандидат у майстри спорту Федір Ярощук на дистанції 18 кілометрів другим перетнув фінішну лінію. Ного товариш по команді дев'ятикласник школи № 34 обласного центру, кандидат у майстри спорту Валерій Молчанов на цій же дистанції був четвертим. Їх обох включили до складу збірної колективу республіки, який виступатиме на першості СРСР. Цей турнір відбудеться на початку листопада у Вільносі.

У командному заліку велосипедисти Кіровоградщини зайняли погане місце з двадцяти. Це на одну сходинку вище, ніж торік.

В. ШАБАЛІН.

«Можливо, й успіхи нинішньої осені не виходять за межі студентського товариства? Спортивний календар дав змогу відповісти на це запитання...»

«Столичні армії, перемігши житомирських футболістів, стали недовідними для суперників.»

«На одну сходинку вище, ніж торік, піднялися велосипедисти Кіровоградщини.»

Чемпіон відомий

Як ми вже повідомляли, «Зірка» на високому рівні провела сезон у Кривому Розі з місцевим «Крибасом». Наші земляки забігли у ворота гірників чотири м'ячі, а в свої пропустили один.

Столичні армії, перемігши житомирських футболістів (1:0), стали недовідними для своїх суперників і здобули титул чемпіона республіки.

Таблиця перед останнім, фінішним туром має такий вигляд:

	І	М	О
СКА К.	43	77	33 63
«Буковина»	43	67	34 59
СКА Л.	43	64	32 59
«Авангард»	43	52	29 57
«Суднобудівник»	43	53	25 55
«Зірка»	43	51	44 51
«Спартак»	43	55	42 51
«Десна»	43	51	30 48
«Крибас»	44	55	47 47
«Атлантика»	43	47	49 45
«Кристал»	44	36	37 44
«Фрунзенець»	43	45	38 43
«Ліва»	43	49	46 40
«Говерла»	43	38	44 37
«Океан»	43	35	48 36
«Поділля»	43	32	58 35
«Дніпро»	43	42	50 33
«Металург»	43	47	57 33
«Новатор»	43	38	56 33
«Горпелю»	43	43	75 32
«Колос»	43	37	60 31
«Стахановець»	43	21	53 30
«Шахтар»	43	39	85 28

Наступний тур — сьогодні. «Зірка» в Дніпропетровську грає з місцевим «Металургом».

ЗОЛОТА ОСІНЬ ГІМНАСТОК

ПОЧЕМО з виступу збірної команди Української ради ДСТ «Буревісник» на всесоюзних молодіжних змаганнях цього товариства в Челябінську.

До її складу входили й кіровоградки Оксана Граждан, Людмила Бутенко та Ольга Старикова. Четверте командне місце українських спортсменок не назавис високим. А ось в особистому заліку відзначилася учениця середньої школи № 16 м. Кіровограда Людмила Бутенко. Вона стала чемпіонкою товариства «Буревісник» з вільних вправ.

Потім у Кіровограді було проведено першість області зі спортивної гімнастики — перевірку сил перед рядом відповідальних змагань. А незабаром найсильнішим довелось виїжджати до Одеси на першість України серед вузівських команд. У ній узяло участь 37 колективів зі спортивних клубів 22-х міст республіки.

Серед учасників змагань було чимало відомих майстрів спорту, які представляли нашу республіку на всесоюзних і міжнародних форумах. Досить сказати, що команду Київського інституту фізичної культури представляли такі майстри спорту, як Марина Чернова, Тетяна Пискун, Галина Яковлева — неодноразові чемпіонки України і володарки інших високих титулів.

Тим вогнім був успіх наших землячок. Перша команда Кіровоградського педагогічного інституту здобула «золото», залишивши на другому місці команду Києва. А третю сходинку посіла друга команда Кіровоградського педінституту. Дальші місця зайняли гімнастки Харківського й Житомирського педінститутів, Одеського технологічного інституту харчової промисловості.

Дехто з кіровоградок відзначився і в особистому заліку. Людмила Бутенко і Галина Яковлева з Київського інституту фізичної культури поділили

ОЛІМПІЙСЬКИЙ РІК — НЕ ТІЛЬКИ ДЛЯ ОЛІМПІЙЦІВ

ГОВОРЯЧИ про осінь, нерідко додають — «золота». Жодна пора року не має такого дзвінкого епітету. Золотою стала вкінці осінь для кіровоградських гімнасток. У вересні і жовтні відбулося багато змагань різного рангу, на яких вони завоювали чимало медалей, більшість із них — золоті.

друге й третє місця з багатоборства. Наша Людмила Іванова перемогла в опорному стрибку, а Наталія Азімова — у вільних вправах.

Через п'ять днів після одеського турніру в Гродно стартував чемпіонат країни серед вузівських команд. Кіровоградчину представляли Валентина Добриця, Ірина Поперешніченко, Світлана Шевченко і Діна Неверова. І друге командне місце, яке посіли вони на всесоюзному форумі, слід вважати їхнім великим успіхом.

ЗВИЧАЙНО, згадані успіхи радують, але проходили ці змагання в студентському середовищі. І раніше бувало, що кіровоградки непогано виступали на вузівських змаганнях. Та коли мова заходила про чемпіонати України, в яких, крім представників «Буревісника», беруть участь гімнастки «Авангарду», «Спартека», «Динамо» та інших товариств і відомств, наші гімнастки кудись «пропалялися». Можливо, й успіхи нинішньої осені не виходять за межі студентського товариства?

Спортивний календар дав змогу відповісти на це запитання. В осінній період відбувся й чемпіонат України, до речі, у нас у Кіровограді. Честь області

доручили захищати Л. Івановій, І. Маціоні, Л. Бутенко, Н. Азімовій та І. Халіній. Ці дівчата змогли вперше в історії кіровоградської гімнастики виступити на четверте місце в республіці. Наші спортсменки поступилися лише першій команді столиці України, Харківській та Одеській областям.

Найбільшого в особистому заліку добилася Людмила Бутенко. Вона була найсильнішою серед тих, хто виступав за прогромаю кандидату у майстри спорту, з відмінним результатом — 36,3 бала. За підсумками чемпіонату України Н. Азімова, Л. Бутенко, І. Халіна завоювали право на участь у фінальних змаганнях з гімнастичного багатоборства серед вісімнадцяти найсильніших спортсменок України. Крім того, наші найсильніші гімнастки виграють участь у фіналах з окремих видів багатоборства: Л. Бутенко — у вправах на брусах, коподі і вільних вправах, І. Халіна — в опорному стрибку, І. Ващенко — у вільних вправах.

Попереду у кіровоградських гімнасток — треті республіканські спортивні ігри молоді, які стануть трампліном до VIII Спартіади Української РСР. Правда, попередню й нову труднощі — зокрема, нове обов'язкове програмо, складніша за всі попередні, що буде запроваджена з 1981 року.

Але умови тут для всіх рівні. І будемо сподіватися, що наші землячки наділі збільшуватимуть свої спортивні здобутки. Сподіємося також, що високий ритм і надалі забезпечуватимуть наставники наших дівчат — старший тренер М. Й. Гасмен, тренери Т. М. Гасмен, Л. П. Яковська, В. С. Куценко.

М. ОРЮК.

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському яз.но.
ВК 02655.

Газета
виходить
у вівторок,
четвер
і суботу.

наша
адреса

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патриотичного виховання та спорту — 2-43-35; фотолaborаторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України,
м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.